

Luč Vstalega v zarji poveličanih ran

Cerkev v Stomažu:
*Vstali Jezus in
apostol Tomaž*

Vstalega Zveličarja umetniki upodabljajo s poveličanimi ranami. Rane so simbol neizmerne in brezpogojne Božje ljubezni do človeka. Kakor pelikan, ki si naredi rano, da bi nahranil svoje mladiče, nas Kristusova kri iz njegovih ran hrani za večno življenje. Darovanje življenja je največji dokaz ljubezni. Ta se hrani z žrtvijo. Tudi svetloba velikonočne sveče, ki predstavlja Vstalega Jezusa, kaže na neločljivo povezanost med plamenom in njenim izgorevanjem. Kristus je človekovega sovražnika, smrt, ovil z večno Ljubeznijo in tako umiranje vključil v pot do večnega Življenja. Kdor ljubi, se daje, troši in umira svoji sebičnosti, grehu.

Franciškovane rane ali stigme

Letos obhajamo 800-letnico Franciškovane prejema Kristusovih ran ali stigme. Sv. Francišek Asiški, ki je hotel v polnosti slediti Kristusu, je več let – kakor pričuje sv. Bonaventura – molil: *»Moj Gospod Jezus Kristus, daj mi dve milosti, preden umrem: Najprej, da bi v svojem življenju čutil na duši in telesu – kolikor je mogoče – bolečine, ki si jih ti prenašal med svojim grenkim trpljenjem, nato pa, da bi v svojem srcu čutil tisto ljubezen, ki je tebi dala moč, da si se podvrgel trpljenju za nas, grešnike.«*

La Verna: Francišek prejema stigme

Bog je na gori La Verna uslišal to njegovo – človeško gledano – pogumno molitev. Zaradi popolnega priličenja Kristusu je zgodovina Franciška imenovala »alter Christus« ali drugi Kristus.

Za Franciška ta pot ni bila lahka. Šla je skozi mnoge poste in kontemplativno molitev, saj se je to zgodilo prav na praznik povišanja sv. Križa med njegovim osebnim postom pred praznikom sv. Mihaela. V tem času je med drugim čutil bolečino, ker njegovi bratje niso več popolnoma sledili idealu, ki ga je nosil v srcu. Da bi njegova molitev v polnosti postala življenje, je naredil še zadnje dejanje: odpoved lastnim pričakovanjem. Red je prepustil Gospodu in tako doživel vstajenje. Osvobodil se je skušnjave, da bi si red na silo prisvojil in mu vsilil svoj pogled. Lastno voljo je izročil Očetove roke. Razlastitev je osvoboditev, zmaga. Stigme so

njegova izkušnja križa in ljubezni ter vrhunec hoje za Kristusom. Rane z bolečinami postanejo celo dar, da bi lahko še popolneje ljubil Kristusa. Bolečina ni več kazen, temveč poistovetenje z ubogim in ponižnim/ponižanim Kristusom.

La Verna: Frančiškova votlina

V gozdu je Frančišek čutil temo zapuščenosti ter tako postal podoben Jezusu na križu, ko je zaradi človeške izkušnje molil: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« Ljubezen postane popolna, ko se odpove tudi tolažbi v preizkušnji. Vsak odnos

mora skozi smrt, da lahko iz groba vstane novi človek.

Teolog Cabasilas pravi, da lahko ljubimo na dva načina.

Prvič, da ljubljene osebi prinašamo darila. Drugi, popolnejši način pa je, kadar smo za ljubljeno osebo pripravljene tudi trpeti. Z drugimi besedami - v prvem primeru damo nekaj od svojega, v drugem primeru pa zastavimo samega sebe v celoti.

Zgodba pripoveduje: *Na nekem kraljevskem dvoru so imeli zelo dragocen biser, kamen, ki so ga radi pokazali vsakemu*

Cerkev na La Verna

obiskovalcu, ker je bil tako lep, tako velik, tako neprecenljiv. Potem se je zgodila nesreča. Kamen je dobil grdo prasko in seveda tistega ponosa ni bilo več. Nato se je nenadoma na dvoru pojavil umetnik, ki je zatrdil, da lahko to prasko popravi. Kako? Vzel je kamen in na mestu tiste praske naredil še nekaj novih prask, takih, da je iz vseh skupaj nastala podoba lepe vrtnice. V tistem trenutku praske niso bile več praske, ampak umetniško delo in kamen je dobil večjo, dodano vrednost. Postal je še lepši kot poprej.

Ta zgodba kaže, kaj lahko vsakdo naredi iz različnih življenjskih preizkušenj. Trpljenje je lahko priložnost, postane izziv, kako ga s Kristusom, umetnikom z dletom križa v roki, osmisliti. On ga namreč ni prišel odvzet, temveč posvetit.

Tudi bolezen, ki je za človeka objektivno zlo, lahko postane učitelj in pomaga osmisliti življenje. Pogostokrat je modrejši učitelj kakor uspeh, čast, slava, moč ali zunanja lepota. Evtanazija je poraz človečnosti, saj med drugim kaže, da je vrednost človeškega življenja odvisna od njegove koristnosti. Villot pravi: *»Človek, ki trpi, ni človek, ki bi ga Bog prizadel, temveč človek, kateremu Bog govori«.*

Dogodek na La Verni naj nas vzpodbudi, da na nek način postanemo tudi mi Jezusovi »stigmatiziranci«. Da smo mu hvaležni, ker smo ozdraveli po njegovih ranah. Prosimo ga za milost, da bi naša ljubezen iskala pot do človeka in do Boga in da bi se znali dotikati ran drugih ter jih obvezovati. Pravi grob namreč ni v zemlji, temveč v srcih ljudi. Le smrt sebičnosti daje vrednost denarju življenja in oživlja v nas novo življenje, ki smo ga po Kristusu prejeli pri svetem krstu.

VELIKONOČNO VOŠČILO

Jezusove rane niso bile povite le s povoji, temveč z ljubeznijo. Naj Vstali zasije skozi vse rane, ki jih nosimo v svojih srcih in na zunaj. Naš Gospod je vstal in živi. Vstali bomo tudi mi! Bratje minoriti vam

želimo blagoslovljeno in veselo veliko noč. Aleluja.

P. Danilo Holc

